

Sygn. akt VII U 441/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błażejowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2019 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 15 kwietnia 2019 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 kwietnia 2019r. do 26 kwietnia 2019r.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 441/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2019 r., nr (...) zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu T. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 26 kwietnia 2019 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z dokumentacji posiadanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynika, iż tytuł ubezpieczenia T. K. ustał w dniu 31 marca 2019 r. Natomiast zgodnie z oświadczeniem ubezpieczonego z dnia 8 kwietnia 2019 r. miał on ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony T. K. i wniósł od niej odwołanie, w którym domagał się zmiany decyzji. W uzasadnieniu wskazał, iż jest rencistą wojskowym i otrzymuje świadczenie z Wojskowego Biura Emerytalnego. Po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę i odprowadzał składki na ubezpieczenie chorobowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w uzasadnieniu podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

T. K., jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej był objęty ubezpieczeniem chorobowym, którego tytuł ustał w dniu 31 marca 2019 r.

Dowód: zaświadczenie płatnika składek – k. 5-8 akt rentowych

Ubezpieczony w dniu 1 października 2018 r. uzyskał prawo do renty wojskowej z tytułu niezdolności do służby.

Dowód: decyzja z dnia 23 października 2018 r. o zaopatrzeniu emerytalnym – k.8-9

Z powodu choroby odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od dnia 23 marca 2019 r. do dnia 26 kwietnia 2019 r. i z powodu ustania tytułu ubezpieczenia wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego.

Dowód: zaświadczenie lekarskie (...) seria (...) z dnia 22 marca 2019 r. – k. 11 akt rentowych, wnioski Z-10 o przyznanie zasiłku k. 9-10 akt rentowych

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 26 kwietnia 2019 r.

Dowód: decyzja nr (...) z dnia 15 kwietnia 2019 r. – k. 13 akt rentowych

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach ZUS, których prawdziwości i wiarygodności strony nie kwestionowały w toku procesu. Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy zgodnie z zasadami logiki oraz zasadami doświadczenia życiowego.

W niniejszej sprawie strony nie prowadziły spory, co do stanu faktycznego, z wyjątkiem kwestii dotyczącej ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do zasiłku chorobowego od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 26 kwietnia 2019 r.

Zważyć należy, iż zgodnie z art. 6 i 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 645) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. W myśl zaś art. 7 pkt. 1 ustawy zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Definicja tytułu ubezpieczenia chorobowego zawarta jest natomiast w art. 3 pkt 1 powołanej ustawy, który określa ten tytuł, jako zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego, lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W przedmiotowej sprawie istniały podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego. W przekonaniu Sądu nie zaszyły podstawy do zastosowania powołanego przez organ rentowy art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 18 lutego 2013 r. II UK 196/12 (Legalis nr 722366), zgodnie, z którym charakter prawa ubezpieczeń społecznych, jako zawierającego zbiór przepisów bezwzględnie obowiązujących, nakazuje nadawanie wskazanym art. 13 ust. 1 ustawy przyczynom odmowy prawa do zasiłku chorobowego bez ekwiwalentu w składce tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie „emerytura”, którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest „emerytura wojskowa” i nie jest tożsame z tym pojęciem.

Identyfikacja tych świadczeń jest wykluczona, co dostrzegł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. (II UK 168/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), wyraźnie odróżniając rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznawaną na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od policyjnej renty inwalidzkiej. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy wskazał w szczególności na odmienne przesłanki i źródło finansowania świadczenia zaopatrzeniowego przyznawanego na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.). Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia emerytury z funduszu emerytalnego i świadczeń z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Rezultat wykładni językowej potwierdza wykładnia systemowa, uwzględniająca brak jakiegokolwiek związku normatywnego między wskazanymi systemami, a także zasady techniki prawodawczej, wskazujące, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy, czyli regulowane w niej stosunki oraz krąg podmiotów, do których się odnosi (por. § 3 ust. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Dz.U. Nr 100, poz. 908). Wykluczone jest więc, by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia „osoby mającej ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy”, sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów, niż określenie rencisty w art. 4 pkt 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako osoby mającej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy lub do renty rodzinnej.

Jeżeli ustawodawca odwołuje się w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej do świadczeń z ogólnie pojętego zabezpieczenia społecznego lub budżetu, to wyraźnie o nich stanowi, jak w art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy. Z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika - jako zasada prawa ubezpieczeniowego regulująca zbieg prawa do świadczeń - prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego). Zasada ta dotyczy zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (por. art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach oraz art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), nie ma jednak zastosowania do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, których w systemie zabezpieczenia emerytalnego wojskowych nie przewidziano.

W konsekwencji prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie została w nim wymieniona wojskowa renta inwalidzka, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.

Z tych względów na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. odwołanie podlegało uwzględnieniu, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Ponadto Sąd wskazuje, iż zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty lub sprzeciwu od wyroku zaocznego sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienie dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2). W niniejszym postępowaniu Sąd doszedł do przekonania, iż okoliczności sprawy są na tyle jasne, iż nie jest konieczne prowadzenie rozprawy, wobec czego postanowienie dowodowe jak również wyrok wydał na posiedzeniu niejawnym.

SSR Katarzyna Błażejowska